Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 228 259 van 30 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS**
Rootenstraat 21/20
3600 Genk

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 22 februari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 23 februari 2018.

1.2. Op 24 mei 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 mei 2109 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"***A. Feitenrelaas***

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Qala Tak (district Kuz Kunar, provincie Nangarhar). U bent van Pashtoense origine en bent analfabeet. Bij aankomst in België verklaarde u minderjarig te zijn.

Uw oudste broer Z. werkte voor het Afghaanse leger in het district Qarghayi (provincie Laghman). Hij gaf leiding aan tien soldaten. Hij stopte na een tijd zijn activiteiten voor het leger maar werd toch geviseerd door de Taliban. Zij beschuldigden hem ervan voor de Amerikanen te spioneren. Op een nacht zijn de Taliban naar jullie huis gekomen. Zij hebben uw vader, Z. en uw jongste broer N. doodgeschoten. U was op dat moment toevallig in het huis van uw oom. Uw zus belde u daar op en vertelde wat er was gebeurd. Zij vroeg u bij uw oom te blijven. De volgende dag heeft uw oom dan uw vertrek geregeld en heeft u Afghanistan verlaten.

Via Iran, Turkije, Bulgarije en enkele u onbekende landen bent u naar Zweden gegaan. U diende daar op 1 juni 2015 een verzoek in, wachtte meer dan twee jaar maar kreeg geen antwoord en besliste dan maar weg te gaan. Via een u onbekende reisroute bent u naar België gekomen. Op 23 februari 2018 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Behalve naar uw problemen met de Taliban verwijst u ook naar uw vrees voor Gul Karim, een machtige persoon uit uw regio. Niet lang voor uw vertrek uit Afghanistan werd u door hem opgesloten en mishandeld. Hij zou ook uw gronden hebben afgenomen.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsbewijs (taskara), een bevestigingsbrief van de autoriteiten van uw regio, vijf certificaten die moeten aantonen dat Z. voor de Amerikanen werkzaam was, foto's waarop hij te zien is tijdens zijn werk of samen met u.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan de door u aangebrachte asielmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd wordt door uw verklaringen over uw identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf bij aanvang van uw asielprocedure op 22 februari 2018 aan dat u op dat ogenblik 17 jaar oud was. Er werd na medisch onderzoek echter vastgesteld dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 26 februari 2018 ouder was dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaard deviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Deze vaststelling houdt al een eerste negatieve indicatie in met betrekking tot uw algemene geloofwaardigheid.

U heeft verder verklaard dat de Taliban naar jullie huis kwamen en er uw vader en twee broers vermoordden. Zij zouden dit hebben gedaan omdat uw broer vroeger voor de Amerikanen werkte. Wat dit betreft, merkt het CGVS op dat u toch wel zeer weinig informatie heeft over de beweerde activiteiten van uw broer die aan de basis van uw problemen zouden hebben gelegen. U zegt dat hij assistent-commandant was en leiding gaf aan een tiental mensen (CGVS I, p.13). U weet niet welke graad of rang hij had (CGVS I, p.20) en weet niet of hij al dan niet eerst werd opgeleid (CGVS I, p.20). Gevraagd of uw

broer dan wel een militair was, herhaalt u enkel te weten dat hij assistent-commandant was en leiding gaf aan tien personen (CGVS I, p.21). U kan voorts in het geheel niet omschrijven welke taken uw broer uitvoerde of hoe die samenwerking met de Amerikanen er dan uit zag (CGVS I, p.22). U kan niet eens zeggen of uw broer bijvoorbeeld moest patrouilleren of het gevecht met de opstandelingen aangaan (CGVS I, p.13). Voorts kent u geen van zijn collega's, ondergeschikten of commandanten bij naam (CGVS I, p.22). Gevraagd of Z. ooit bij een incident betrokken geraakte, heeft u daar ook het raden naar (CGVS I, p.13). U verklaarde voorts dat Z. werkte in een legerbasis in het district Qarghayi van de provincie Laghman (CGVS I, p.10). Dit wordt tegengesproken door alle documenten die u na het eerste onderhoud aan het CGVS heeft overgemaakt. Al deze attesten geven aan dat een persoon met de naam Z. A. in Qargha, een locatie net buiten Kabul stad, werkzaam was. Dat u zelfs niet weet in welke provincie uw broer zou hebben gewerkt, is toch bijzonder merkwaardig. Gezien het belang van de activiteiten van Z. voor het vervolg van uw relaas, zou toch mogen worden verwacht dat u daar meer over kan vertellen.

Voorts worden de vervolgingsfeiten die het gevolg van zijn werk voor de Amerikanen zouden zijn geweest ernstig ondermijnd door enkele opvallende vaststellingen. Zo is het weinig geloofwaardig dat de Taliban dusdanig zouden investeren in het vervolgen van iemand die zijn samenwerking met de Amerikanen al geruime tijd voordien staakte. U zegt dat jullie begin 2015 door de Taliban werden aangevallen (CGVS I, p.14), en dat uw broer zijn werk voor de Amerikanen een jaar daarvoor had stopgezet (CGVS I, p.15). Een van de certificaten geeft zelfs aan dat Z. K. zijn job al in augustus 2013 vaarwel zei. U zegt ook dat uw broer in het jaar daarop niet werd bedreigd of lastiggevallen door de Taliban (CGVS I, p.15). Het is dan ook weinig aannemelijk dat de Taliban geruime tijd later toch zouden beslissen naar jullie huis te komen en er alle mannelijke familieleden te vermoorden.

Verder blijkt u hierover tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Hoewel u bij de DVZ nog liet verstaan dat de Taliban "eerst" uw grote broer vermoordden en "nadien" naar uw huis kwamen en uw vader en jongere broer meenamen en doodden (fiche NBMV van 22 februari 2018), en u ook later nog beweerde dat Z. in 2014 en uw vader en jongere broer in 2015 werden vermoord (verklaring DVZ van 19 april 2018, vraag 17), klinkt dit nu toch geheel anders. Heden vertelt u dat de Taliban naar uw huis kwamen en dat zij zowel uw vader, Z. als N. om het leven brachten. Met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, zegt u dat Pashai uw moedertaal is en dat u zich minder goed kan uitdrukken in het Pashtou (CGVS I, p.14). Wat dit betreft, dient evenwel te worden opgemerkt dat het CGVS tijdens beide onderhouden heeft kunnen vaststellen dat er op geen enkel moment sprake was van enig probleem met de vertaling of met de communicatie tussen u en de tolk. Dat u omtrent de zogezegde dood van uw familieleden uiteenlopende verklaringen aflegt, is bijzonder schadelijk voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog merkwaardiger wordt het als het CGVS uw relaas gaat vergelijken met wat u tijdens uw asielprocedure in Zweden heeft verklaard. U zei daar dat de Taliban uw broers meenamen en dat er sindsdien niets meer over hen vernomen werd. U zei wel dat u ervan uitging dat de Taliban hen doodden, omdat de Taliban gewoonlijk niemand vrijlaten. U beweerde voorts dat de politie vervolgens naar uw huis kwam. De politie meende dat uw twee broers met de Taliban samenwerkten, en nam u vervolgens mee. Gedurende een maand werd u door de politie vastgehouden en gefolterd. Nadat u beloofde uw gronden te geven aan Gul Karim, een bekend commandant uit uw regio, werd u vrijgelaten, waarna u Afghanistan verliet. Dit is uiteraard een geheel andere versie van de feiten dan wat u in België verklaart. Zo is het opmerkelijk dat u in België beweert dat uw vader en broers ter plekke door de Taliban werden gedood, terwijl u in Zweden verklaarde dat uw broers werden meegenomen (en dat u niets meer over hen vernam). Eveneens opmerkelijk is dat u in Zweden zei dat uw vader met dit relaas niets te maken had, daar hij al lang daarvoor overleden was. Ook het feit dat u in Zweden nog beweerde dat de Afghaanse politie u een maand lang gevangen hield en folterde, dat u uiteindelijk genoodzaakt was uw gronden aan een commandant af te staan en dat deze Gul Karim u bij terugkeer zal doden, doet de wenkbrauwen fronsen. Immers maakte u hiervan geen enkele melding toen u werd gehoord door de DVZ, noch bracht u dit aspect ter sprake tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Pas als het CGVS u zegt dat de problemen met Gul Karim, althans volgens uw verklaringen in Zweden, blijkbaar de directe aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gevormd, verklaart u plots dat Gul Karim u inderdaad een maand (of twee maanden, u lijkt het niet goed meer te weten) opsloot en mishandelde (CGVS II, p.5). Gevraagd waarom u tijdens de eerdere gehoren dan niets zei over deze problematiek zegt u dat het CGVS niet informeerde naar problemen met Gul Karim (CGVS II, p.6), of dat u meende dat het niet belangrijk was om die zaken te vermelden (CGVS II, p.10). Dit is uiteraard niet ernstig, te meer u beweert dat Gul Karim u in Afghanistan dreigt te doden (CGVS II, p.10). De vaststelling dat uw verklaringen in België op tal van punten in strijd zijn met wat u eerder in

Zweden heeft verklaard, bevestigt andermaal dat uw verklaringen niet ernstig kunnen worden genomen.

Voorts is het zo dat het CGVS kon achterhalen dat uw broer Z. blijkbaar nog in leven is, wat nog maar eens bewijst dat uw relaas verzonnen is. U werd tijdens het onderhoud geconfronteerd met een foto van Z. K. A.. Deze persoon heeft dezelfde naam als uw broer, geeft eveneens aan oorspronkelijk afkomstig te zijn uit Nangarhar en vertoont een treffende gelijkenis met uw broer. Als het CGVS u deze foto toont, zegt u ogenblikkelijk dat dit uw broer is (CGVS II, p.4). Echter wijzigt u uw verklaringen als het CGVS opmerkt dat uw broer dan blijkbaar nog leeft: u beweert dan dat dit een persoon is die zeer goed op uw broer lijkt (CGVS II, p.4). Dit is uiteraard geenszins geloofwaardig.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u en uw familie problemen hebben gekend met de Taliban (en met Gul Karim). Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De taskara dient uw ongeloofwaardig bevonden leeftijd te bevestigen en is aldus geen geloofwaardig document. Wat dit betreft, wijst het CGVS op het feit dat dit document zou zijn opgemaakt in uw afwezigheid. Immers dateert de taskara van 23 september 2015, toen u al geruime tijd in Zweden was. De certificaten tonen slechts aan dat een persoon met de naam Z. K. A. in Qargha voor de Amerikanen werkte. De foto's van Z. in een legerbasis en van u met Z., leveren evenmin bewijs voor uw beweerde vrees. De bevestigingsbrief van de autoriteiten van uw regio herstelt uw geloofwaardigheid evenmin. In deze brief wordt uw asielrelaas nog eens herhaald. Zoals hierboven werd aangetoond, is uw relaas echter geheel ongeloofwaardig gebleken. Er dient daarenboven te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html of https:// www.refworld.org) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018** (pag.1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf of https://www.easo.europa.eu/country-guidance) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaatgeneraal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie ***EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017*** *(pag. 1-74, beschikbaar op https://www.refworld.org/ docid/5ac603924.html of https://www.refworld.org); het* ***EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018*** *(pag. 1-34, beschikbaar op https://www.refworld.org/ docid/5b3be4ad4.html of https://www.refworld.org; en de* ***COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018****, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/ coi_focus_afghanistan._security_situation_in_kabul_city.pdf of https://www.cgvs.be/nl) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de*

Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap geviseerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd.

Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke

gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

*In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf of https://www.easo.europa.eu/country-guidance) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.*

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.

U bent een alleenstaande gezonde volwassen man. U verklaart ongeschoold te zijn (CGVS I, p.5), wat niet zomaar kan worden aangenomen. Immers lijkt het niet aannemelijk dat u nooit onderwijs zou hebben gehad, dit terwijl uw broer Z. hoogopgeleid zou zijn. Met deze bedenking geconfronteerd, geeft u geen enkele verklaring (CGVS II, p.7). Alleszins lijkt het niet ondenkbaar dat u net als uw broer een gedegen opleiding genoten heeft. Voorts lijkt het er op dat u familie heeft in Kabul. Ten eerste stelt het CGVS vast dat u bijzonder onduidelijke verklaringen blijft afleggen over uw familiaal netwerk. Zo blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat u uiteenlopende verklaringen aflegt over de dood van uw vader, waardoor kan worden vermoed dat de man nog in leven is. Ook uw relaas met betrekking tot de zogezegde dood van uw twee broers is bedrieglijk gebleken. Verder wijst het CGVS op het merkwaardige feit dat u in Zweden enkele keren heeft beweerd dat u nog een jongere broer heeft. U zei dat u met deze broer bij uw oom was toen uw twee andere broers door de Taliban werden meegenomen. U verklaarde daar ook dat uw derde broer van huis is weggevlucht, eveneens uit vrees voor Gul Karim. Dat u nu ontkent dat u nog een jongere broer heeft (CGVS II, p.9), is typerend voor uw geloofwaardigheid. Wat er ook van zij, alleszins woont uw oudste broer Z. in Kabul. Z. Khan Akhunzada toont op zijn account een foto van zijn identiteitskaart die aangeeft dat hij van Nangarhar afkomstig. Anderzijds geeft hij ook aan in Kabul te hebben gestudeerd en er te wonen. Dit lijkt zeer aannemelijk, daar hij geregeld foto's post die inderdaad in een stedelijke omgeving zijn genomen. Verwacht mag worden dat uw broer u minstens tijdelijk kan bijstaan bij een hervestiging. Gezien uw ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen in verband met de dood van uw vader en andere broer, kan niet worden uitgesloten dat ook de rest van uw familie in Kabul woont.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u overal problemen te moeten vrezen. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met Gul Karim en met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), alsook van de schending van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 11 september 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018, het rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van EASO van december 2017, p. 1-74, het rapport "*COI Focus Afghanistan. Security Situation in Kabul city*" van 15 mei 2019, het rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*" van EASO van mei 2018, p. 1-34, het rapport "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation – update*" van EASO van juni 2019, p. 1-74 en het rapport "*Country Guidance. Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van EASO van juni 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St*. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij de taliban vreest omwille van de vroegere werkzaamheden van zijn broer Z. voor het Afghaanse leger en verwijst voorts naar zijn vrees voor Gul Karim. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn algemene geloofwaardigheid in ernstige mate ondermijnd wordt door zijn verklaringen over zijn identiteit en daaraan verbonden leeftijd; (ii) verzoeker zeer weinig informatie kan verstrekken over de beweerde activiteiten van zijn broer Z. die aan de basis van zijn problemen zouden hebben gelegen en de weinige informatie die hij wél weet aan te reiken bovendien (minstens ten dele) haaks staat op de documenten die hij voorlegt; (iii) het voorts niet aannemelijk is dat de taliban dusdanig zouden investeren in het vervolgen van iemand die zijn samenwerking met de Amerikanen al geruime tijd voordien staakte; (iv) verzoeker bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over de tijdspanne waarbinnen de taliban zijn broer Z., zijn vader en zijn jongere broer N. zouden hebben vermoord en uit niets blijkt dat er vertaal- of communicatieproblemen zouden zijn geweest tussen hemzelf en de tolk; (v) uit vergelijking met het door

verzoeker in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming blijkt dat zijn relaas thans flagrant afwijkt van zijn verklaringen zoals hij deze aldaar heeft afgelegd; (vi) bovendien blijkt dat verzoekers broer Z. nog in leven is, hetgeen er nog maar eens op wijst dat zijn relaas verzonnen is en (vii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het benadrukken dat hij op jonge leeftijd Afghanistan heeft verlaten, het poneren van een vrees voor vervolging omwille van de werkzaamheden van zijn broer Z. en het bekritiseren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij op zeer jonge leeftijd uit Afghanistan is vertrokken en in 2015 in Zweden asiel aanvroeg, waardoor hij de feiten die tot zijn vertrek hebben geleid ook op zeer jonge leeftijd heeft ervaren, dient erop gewezen dat verzoekers jonge leeftijd danig gerelativeerd dient te worden in het licht van het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij van 28 februari 2018 (administratief dossier, stuk 19) waaruit blijkt dat verzoeker op datum van 26 februari 2018 ouder was dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat verzoeker bij zijn vertrek uit Afghanistan ongeveer drie jaar voor zijn aankomst in België (administratief dossier, stuk 23, vraag 37, hetgeen betekent ergens in 2015), dusdanig jong zou zijn dat hij geen coherente, doorleefde en geloofwaardige verklaringen zou kunnen afleggen aangaande de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, kan dan ook niet worden aangenomen. Bovendien dient erop gewezen dat de aangehaalde gebeurtenissen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift.

In zoverre verzoeker, onder verwijzing naar het rapport "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" van UNHCR van 30 augustus 2018, benadrukt dat zijn oudste broer voor het Afghaanse leger werkt en ook familieleden van soldaten het slachtoffer worden van intimidatie, geweld, kidnappings en moorden, dient erop gewezen dat uit deze UNHCR-richtlijnen blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case […]*"). Gelet op de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die allerminst worden verklaard of weerlegd en gelet op het voorgaande, slaagt verzoeker er evenwel niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Ook het enkele feit dat verzoeker aanhaalt dat hij "*de leeftijd* [heeft] *om het leger te dienen*", volstaat niet om te besluiten dat hij tot de groep van jongens en mannen behoort die het risico lopen gerekruteerd te worden door AGE's of door de ALP. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* aangetoond te worden, alwaar verzoeker in gebreke blijft. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in zijn "*Eligibility guidelines*" van 30 augustus 2018 waarin gesteld wordt dat "*depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliates to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of State or non-State actors for reasons of their membership of a particular social group or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution where the actors of persecution are AGEs*" ("*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from*

Afghanistan", 30 augustus 2018, p. 55) ("afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de zaak kunnen mannen die de gevechtsleeftijd hebben bereikt of kinderen wonende in gebieden onder effectieve controle van de AGE's en/of van gewapende groepen aangesloten bij ISIS die strijden om de controle, nood hebben aan internationale bescherming op basis van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van statelijke of niet-statelijke actoren om reden van hun behoren tot een sociale groep of andere relevante verdragsgronden in samenhang met het algemene onvermogen van de staat om hen te beschermen tegen de AGE's die hen vervolgen." Vrije vertaling). Een dergelijk risico doet zich derhalve slechts voor in gebieden waar AGE's (Anti Government Elements) en/of gewapende milities effectieve controle uitoefenen. Aangezien in hoofde van verzoeker een redelijk intern vestigingsalternatief kan worden vastgesteld in de stad Kabul (*infra* punt 2.3.3.), slaagt verzoeker er niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus dienstig worden weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind, wordt zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2019 en het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation*" van juni 2019. Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR

benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul (zie het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van juni 2019 en de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 15 mei 2019) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "*collateral damage*" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten geviseerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden geviseerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. In zoverre er in de stad Kabul sprak zou zijn van willekeurig geweld, dient erop gewezen dat in het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (p. 99) uitdrukkelijk wordt vermeld dat het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt.

Met het louter betwisten van dit besluit en het citeren uit een recent rapport, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse is gesteund.

Verder wordt er in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:
"*Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er*

bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.
*In de EASO Guidance Nota (zie de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018**, pag. 98-110, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf of https://www.easo.europa.eu/country-guidance) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.*
Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan."

Tevens overweegt de commissaris-generaal op goede gronden als volgt:
"*Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt.*
U bent een alleenstaande gezonde volwassen man. U verklaart ongeschoold te zijn (CGVS I, p.5), wat niet zomaar kan worden aangenomen. Immers lijkt het niet aannemelijk dat u nooit onderwijs zou hebben gehad, dit terwijl uw broer Z. hoogopgeleid zou zijn. Met deze bedenking geconfronteerd, geeft u geen enkele verklaring (CGVS II, p.7). Alleszins lijkt het niet ondenkbaar dat u net als uw broer een gedegen opleiding genoten heeft. Voorts lijkt het er op dat u familie heeft in Kabul. Ten eerste stelt het CGVS vast dat u bijzonder onduidelijke verklaringen blijft afleggen over uw familiaal netwerk. Zo blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat u uiteenlopende verklaringen aflegt over de dood van uw vader, waardoor kan worden vermoed dat de man nog in leven is. Ook uw relaas met betrekking tot de zogezegde dood van uw twee broers is bedrieglijk gebleken. Verder wijst het CGVS op het merkwaardige feit dat u in Zweden enkele keren heeft beweerd dat u nog een jongere broer heeft. U zei dat u met deze broer bij uw oom was toen uw twee andere broers door de Taliban werden meegenomen. U verklaarde daar ook dat uw derde broer van huis is weggevlucht, eveneens uit vrees voor Gul Karim. Dat u nu ontkent dat u nog een jongere broer heeft (CGVS II, p.9), is typerend voor uw geloofwaardigheid. Wat er ook van zij, alleszins woont uw oudste broer Z. in Kabul. Z. Khan Akhunzada toont op zijn account een foto van zijn identiteitskaart die aangeeft dat hij van Nangarhar afkomstig. Anderzijds geeft hij ook aan in Kabul te hebben gestudeerd en er te wonen. Dit lijkt zeer aannemelijk, daar hij geregeld foto's post die inderdaad in een stedelijke omgeving zijn genomen. Verwacht mag worden dat uw broer u minstens tijdelijk kan bijstaan bij een hervestiging. Gezien uw ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen in verband met de dood van uw vader en andere broer, kan niet worden uitgesloten dat ook de rest van uw familie in Kabul woont.
Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in de stad Kabul aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.
Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u overal problemen te moeten vrezen. Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met Gul Karim en met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd."

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat bij de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul terdege rekening dient te worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat terdege rekening werd gehouden met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker en dat hij in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
R. VAN DAMME	A. VAN ISACKER